

Údolí sedmi trav a Keny a Darwin

Napsal uživatel Belmondo
Pátek, 12 Zář 2014 14:24

Ochránářská tematika je také velmi často v Trapsavci využívanou oblastí. A byť se vztah k této problematice především v posledních letech „díky“ násobícímu se tlaku některých „ochránců přírody“ na trampy proměnil, pohled na svět, do kterého trampové vyrážejí, se nezměnil. Příspěvky jsou z letošního ročníku Trapsavce.

Příjemné čtení

Údolí sedmi trav

V Údolí sedmi trav
jsem vrhal nože.
Placka mi visí
na stěně.

Údolí sedmi trav
- můj Bože -
na podzim procházel jsem
zasněně.

Teď ňákej ochránce
tam pase kozy
a zákaz vstupu
visí na plotě.

Vážně už
opráším svůj kolt
a nízko zavěsím ho
proklatě.

Zdeněk Crischot Ryšánek

Keny a Darwin

Už třetí den ho drželi v malé kleci, kde se nemohl hnout. Smutně pozoroval na malé čtverečky rozkrájený svět plný podobných nešťastníků a srdce mu tlouklo jako zběsilé. Měl strach. Ne o sebe, spíš o ně. Sedí tam opuštění, doufají, že se vrátí, ale marně. Zranění na noze ho ke všemu tak pálilo. To tyhle mříže, ty za všechno můžou, jsou jako smrt, ale daleko horší. Už několikrát viděl, jak se má umírat. V ty správné dny vhodné pro poslední let. Vznést se a nepřestat až do úplného konce. Správný způsob, správný den, správná smrt. Bylo to důstojné završení života. Záviděl těm dalším, kteří se ponořili spolu s ním a už se nikdy nedostali na hladinu. Ten výraz v jejich očích, ta dychtivost a vzrušení z lovu, když sklopili křídla a střemhlav se s mírně zdviženým zobákem pustili dolů. Beze strachu. To všechno mu ukradli! Ti dvounozí! Ti, co ho vylovili z mazlavé, otrávené vody. Upřeli mu ctnostnou smrt výměnou za výčitky, pochyby a strach. Ví, že ona tam stále čeká i s mládětem,

až se vrátí, ale to se nikdy nestane, protože z téhle klece není úniku. Zemřou oba hladem a steskem, až se jí podlomí její štíhlé tmavé nohy. Ach, proč právě on musel přežít, aby se tím tak krutě trápil?

Slyšel kolem sebe vzrůstající neklid. Už se to zase blíží. Ostatní se začali čepýřit a rozčileně křičet. Stejně si dvounozí prosadí svou. Opět je jednoho po druhém vezmou z klecí a budou je držet za nohy hlavou dolů, zase to bude bolet. Snad mu nenatrhnou další blánu, ne, nebude se vzpouzet. Přijme jejich vůli s pokorou, protože už má dost bolesti a ponížení. Neklovne do té škaredé vyschlé ruky, která po něm sáhne. Mohl by, ale nebylo by to nic platné. A ti, kterým ještě zbyla trocha hrdosti, se mu budou vysmívat. Lehce ses dal pokořit! To my nikdy nedopustíme! Jenže on už prostě neměl sílu vzdorovat.

Putoval prostorem pařáty nahoru a v hlavě mu pulzovalo až k omdlení. V druhé ruce měl dvounohý jeho souseda z vedlejší klece. Stejný osud je sblížoval víc, než si každý z nich dokázal připustit. A také společná minulost. I jejich hnízda dříve sousedila, za útesem u západního okraje kolonie. Poznal ho podle šrámu pod okem. Sám mu ho způsobil. Zjizvený se kdysi pokoušel dvořit jeho tmavonohé družce a prohrál souboj o její náklonnost, jenže to už dávno nebyla pravda. Vždyť se to odehrálo v tom životě předtím. Teď spíš než kdykoli jindy by ho mohl nazvat přítelem.

Jejich pohledy se střetly. Zjizvený v něm měl plno vůle k životu a chňapal odhodlaně zobákem kolem sebe. Raději zavřel oči, v bezpečí temnoty se mohl lépe oddávat vší sebelítosti, které byl schopen.

...

Byl tu už pátý den. Tolik se to lišilo od všech minulých cest. Únava a vyčerpání, všechn ten zdejší vzduch a ta spousta dřiny. Opravdu cítil, že si hrábnul na dno.

Říkali mu: „Keny, neblbni. Střílí se tam, umírá. Vykašli se na to, kámo.“ Marně jim vysvětloval, že bude přes dva tisíce kilometrů daleko. V mapě, kterou na osadě studovali, to z Pákistánu do Kuvajtu nebyly ani dva centimetry a to je tolik děsilo.

„Je to blíž, než si myslíš,“ sýčkoval Skokan, který nikdy nevytáhl paty dál než za Brdy.

Ale Keny věděl své. Čekal tam na něj Khirtharský národní park. Po téhle možnosti toužil víc než dva roky. Nedal na jejich pohřební řeči a udělal dobře. Bylo to perfektní a jako biolog se tam doslova vyřádil. Když se dostal do Karáčí, zjistil, že Válka v Zálivu skončila a co čert nechtěl, narazil na skupinu Grýnpísáků. Nejdřív se s nimi dal do řeči, pak do smíchu a nakonec do spolku.

Bylo to jedno z mála letadel, která dostala povolení porušit bezletovou zónu. Keny seděl na jeho palubě a dva centimetry na mapě se staly otázkou dvou hodin letu.

Nikdo nevěděl, co je čeká. Nejspíš budou hasit vrty, které zapálila irácká armáda. Když se přiblížili ke Kuvajtskému pobřeží, došlo to všem. Ropná skvrna připomínala gigantické bahenní jezero, milionkrát větší než to, co viděl v loni na Islandu. A místo plynatých bublin se na jejím povrchu plácali lapení umírající ptáci. Bylo mu při tom pohledu zle.

Všude to tu smrdělo po spáleném asfaltu, vzduch byl plný čmoudu, a když člověk smrkal, padaly z něj saze. Jak asi dopadnou jeho nekuřácké plíce, si Keny netroufal odhadovat.

Konečně taky pochopil, proč dostal smlouvu jen na týden. Déle by to asi nevydržel.

Dostal se ke skupině, která pečovala o zachráněné ptáky. Den co den je všechny koupali, dokud je nezbavili ropy. Zpět na svobodu se ti, kteří přežili, dostávali až po několika dnech.

Ruce měl od té práce celé seschlé i přes ochranné rukavice. Kůže se mu z nich loupala a praskala v malých šupinkách, takže jeho prsty připomínaly spíš pařáty jeho svěřenců. I přes to všechno dobře věděl, proč to dělá. Mělo to smysl.

Tak třeba tenhle Darwin. Byl to kormorán. Takových tu měli tisíce, jenže Darwin byl výjimečný. Stal se vůbec prvním Kenyho pacientem. Proto si ho také pojmenoval. A on jako by to věděl. Nikdy ho neklovnul, nikdy se moc nebránil, ale přitom mu připadl takový vznešený, moudrý a trpělivý. Nic naplat, i kdyby byl Darwin tululum, pro Kenyho znamenal naději. Neodjede dřív, než ho vypustí na svobodu.

...

Oči otevřel až v té divné vlažné vodě. Už ho zase mrzačí. Znova měl pocit, že se jeho peří mění na vysušená stébla, která ho neochrání před chladem. Kdyby se ještě někdy potopil pro rybu, zplihnou mu letky a ztěžkne celé tělo, takže už se nikdy nevynoří.

A dvounohý ho proplachoval tou otrávenou vodou a vydával drčivé zvuky. Nerozuměl jim a jedině, co viděl přes záplavu kalných bublin, byla jeho druhá kůže, kterou si navlékal na první. Není to snad jasný důkaz toho, že je ta voda otrávená? Ach, kdyby tak mohl letět střemhlav k hladině s mírně zdviženým zobákem a zemřít ve chvíli, kdy cítí život.

Pak ho vrátil doprostřed hustých mříží a nechal trpět. Cožpak to nebude mít konce? A ty páchnoucí kousky ryb, které mu sem hází? Nikdy nežral krmení, vždycky to byla kořist, co jeho, Tmavonohou i to mladé živilo. Prostě jen přestane dělat všechno nepřírozené.

Ve vedlejší kleci se už tísnil i jeho přítel. Hned začal znovu promašřovat peří tukem z kořene ocasu. A sezobal, co v kleci měl. Vážně si myslí, že se něco změní? „Věřím v nový zítřek,“ odpověděl mu na jeho tázavý pohled. Co to vlastně znamená? Že by měl víc síly a vůle žít? Nesmysl, tenkrát jsem ho porazil, daleko líp jsem se čepýřil a natahoval krk. Tmavonohá si vybrala mě, byl jsem lepší a zvítězil. „I ve správnou smrt, i v tu věřím a nenechám si ji od nikoho vzít,“ vysvětloval dále. Sám chtěl letět střemhlav a cítit, jak mu docházejí síly, být svým pánem a nikdy se nepodvolit. Dost silná slova od někoho, kdo už jednou prohrál. Jenže kdo se vlastně chová jako poražený?

Ještě toho dne si po jeho vzoru začal mastit peří z ocasní žlázy. Rozhodl se nepoddat. Třeba opravdu má napsáno ve svém osudu, že ještě někdy spatří její štíhlé tmavé nohy, pod kterými se bude krčit a vykukovat zvědavě jejich mládě mezi zbytky skořápek. A on přiletí s tou nejchutnější rybou, kterou po cestě uloví. Bude to nejšťastnější den a slunce bude jistě zářit víc než obvykle...

...

„Zvěrolékačka ráno rozhodla, že už na to máš, Darwine. Je taky nejvyšší čas, protože večer odlétám. A ty víš, co jsem ti slíbil, že nepoletím dřív než ty,“ vysvětloval mu Keny, když ho nakládal do auta. I tentokrát byl Darwin klidný. Zdálo se mu, že moudře kývá zobákem na souhlas.

Ropnou skvrnu se podařilo dostat pod kontrolu a zátoka kolem kolonie už byla bezpečná. Keny přemluvil Steva, aby ho dnes vzal na vypouštění sebou. Musí u toho být, aby měl jistotu. Byl krásný den a nebýt těch kouřících vrtů za obzorem, užíval by si ho ještě o něco víc.

Darwinovu klec si nechal až na závěr. Sledoval, jak je rozdychtěný a nervózní. I přesto se nechal z klece vytáhnout bez klovaní jako vždycky. Keny ho postavil do písku a ustoupil.

„Tak ahoj, kamaráde, a neudělej zase nějakou blbost. No, vždyť víš, co myslím.“

Darwin roztáhl ztuhlá křídla, provětral je a vznesl se do výšky.

...

Vyletěl a poprvé po dlouhé době se cítil volný. Vlastně nikdy nezažil tak intenzivní pocit svobody. V dálce na obzoru spatřil tmavou skvrnu mazlavého hnusu, která se líně převalovala v těžkých dehtových vlnách přes okraj norných stěn. Věděl, že tam už nikdy lovit nepoletí.

A kdyby teď zemřel, bude šťastný, protože dnešek byl jako stvořený pro nové začátky i správné

Údolí sedmi trav a Keny a Darwin

Napsal uživatel Belmondo
Pátek, 12 Zář 2014 14:24

konce. Ten pocit ho naplňoval a uzavíral jeho život.

Sledoval moře a pak se střemhlav pustil s mírně zdviženým zobákem do vln. Cítil, že je ještě slabý, moc slabý.

Zmizel pod hladinou a zčeřená voda se nad ním uzavřela. A pak byl všude kolem bohorovný klid.

...

Keny tam na břehu stál několik minut, ale Darwina už nespatriil. Když se potopil, s napětím sledoval, kde se vynoří, jenže moře v tom místě zůstávalo stále mrazivě klidné. Že by ho byl přehlédl? Kdepak, dával si velký pozor.

„To se stává, ne vždycky vyhrájeme,“ položil mu Steve ruku na rameno.

„Vždyť já vím,“ polkl Keny naprázdno a pokusil se o úsměv, „alespoň měl šanci.“

„Tak pojď. Už je čas.“ Steve se vracel k autu ověšený prázdnými klecemi.

„Ano, je čas, čas odejít,“ vzdychl. Vrátil se domů, na osadu, ke své práci a cestování. A život půjde dál, alespoň ten jeho. Na osadě bude vyprávět Skokanovi, co všechno zažil a viděl. Jen o Darwinovi nikomu neřekne. Dost na tom, jak je z toho smutný on sám, a kdo by vlastně byl schopný pochopit, co k němu cítil?

Zašeptal poslední sbohem, popraskanými prsty si otřel zarudlé oči a odešel.

...

Tmavonohá seděla na hnízdě a docházely jí síly. Tušila, že už to nebude dlouho trvat a podlomí se jí nohy. Mládě se tiše skoro bez známky života krčilo vyhladovělé pod ní a pískavě oddechovalo. Jak asi chutná čerstvá ryba? Nevzpomínalo si.

A pak se matka najednou napřímila a přestala na něj tlačit. Mohlo se zase pořádně nadechnout a v tom nádechu vyhlédlo škvírou k nebi.

V dálce se nad útesem vznášel povědomý zobák, který se k nim rychlým letem blížil. Vykřikoval šťastné chechtavé zvuky a mrskala se v něm obrovská čerstvá ryba. A ta křídla za tím zobákem patřila jeho otci.

Petr Dollyk Doležal